

De taartenwinkel van Pinecraft

van Naald
tot
Draad

Tricia Goyer & Sherry Gore

 de Parel

Uitgeverij de Parel – Doornenburg

Van naald tot draad is het derde deel in de serie *De taartenwinkel van Pinecraft*. Eerder verschenen *Met liefde gemaakt* en *Zaadjes van hoop*.

Cover design by Ronald Hoogkamer, Majestic Ally

Engelse uitgave:

Sewn with Joy

Copyright © 2016 by Tricia Goyer and Sherry Gore

Published by Harvest House Publishers

Eugene, Oregon 97402 U.S.A.

www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Nederlandse uitgave:

Van naald tot draad

© 2018 Uitgeverij de Parel – Doornenburg

www.uitgeverijdeparel.nl

ISBN 9789492408105

NUR 302

Vertaling: D. Beentjes

Opmaak: TMgraphics.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

*Voor mijn nieuwe dochters,
Arianna, Lauren, Jordan en Florentina
God heeft jullie in onze levens geplant
en daar ben ik dankbaar voor!*

– TRICIA –

1

Bid niet voor een makkelijker leven; bid voor een sterkere ruggengraat.

AMISH-GEZEGDE

Joy Miller vouwde voorzichtig een wit gordijn op en stopte het in een grote, papieren zak. ‘Ik ben hier klaar mee, Elizabeth. Ik wilde naar het huis van Jeanette Slagel gaan om ze op te hangen. Ze wil waarschijnlijk dat ze zijn opgehangen voor de naaibijeenkomst van morgen.’

Het geluid van een autoclaxon onderbrak de gewoonlijk zo vreedzame scène achter het raam van Pinecraft – Stoffen en Quilts. De winkel was van haar oudere vriendin Elizabeth en bevond zich in de pittoreske Amish-gemeenschap Pinecraft, gelegen in de stad Sarasota, Florida. Joys handen streken nog een wit katoenen gordijn glad en legden dat boven op de eerste in de zak.

Toen ze voelde dat ze moest gapen, nam Joy snel een slok koffie. Ze was tot laat opgebleven om te naaien en het gezoem van haar machine had haar *Dat, Mem* en twee van haar vier zusjes in slaap gesust. Haar oudste zus Lovina woonde nog thuis en had een taartenwinkel. Haar jongere zusje Faith werkte bij Yoder’s Restaurant en schilderde landschappen wanneer ze maar kon.

Hun jongste zusje, Grace, die schreef voor *De Budget*, woonde ook nog thuis, maar was momenteel op bezoek bij een nicht in Ohio

die net haar eerste baby had gekregen. En Hope, haar een-na-oudste zus, woonde in Kentucky bij de zus van haar verloofde Jonas. Zij was ook bezig om een bruiloft te plannen, wat Joy eraan herinnerde dat ze aan de trouwjurken voor Hope en Lovina moest beginnen, zodra deze gordijnen opgehangen waren. En daarna moest ze beginnen aan de schorten en theedoeken voor de taartenwinkel van haar zus, *Eigen taart is goud waard*.

Zou zij de volgende zijn die ging trouwen? Joy zuchtte. Ze hoopte van wel.

De dubbele bruiloft zou op eerste kerstdag, over twee maanden al, plaatsvinden in Hopes tuin. Joy kon zich niets mooiers voorstellen. Tenminste, behalve dat ze ooit iets voor haar *eigen* bruiloft zou naaien. Matthew Slagels knappe gezicht verscheen op haar netvlies. *Is hij de ware?*

Er speelde een glimlachje rond haar lippen toen ze aan Matthews lichte haar dacht, zijn gebruinde gezicht door het werk in het zonovergoten Florida. Maar ze dacht vooral aan die blauwe ogen waarvan de kleur met zijn gemoedstoestand veranderde: lichtblauw wanneer hij glimlachte en een donkerdere groenblauwe kleur als hij aan de moeilijkheden op zijn werk dacht. Het mooist vond ze zijn zeeschuimgroene ogen, die verzachtten wanneer ze met hem zat te praten, alsof zijn ziel een oceaan was.

Elizabeth Bieler leunde op haar wandelstok toen ze uit het magazijn kwam. ‘Volgens mij heb je die gordijnen in recordtijd gemaakt. En je hebt nog uitstekend werk verricht ook.’ Elizabeth ging op een kruk achter de balie zitten. ‘Ik vraag me alleen af wat de vrouw van de bisschop dacht. Het is alsof ze iets wilde zeggen door nieuwe gordijnen voor het hele huis te bestellen.’ Elizabeth keek op naar Joy. De lichte ogen van de oude vrouw glinsterden ondeugend en Joy kon haar volgende woorden al raden. ‘Natuurlijk hoorde ik dat haar zoon degene was die dacht dat nieuwe gordijnen een geweldig verjaardagscadeau zouden zijn. Maar dat heeft toch niets te maken met zijn interesse voor een mooie en getalenteerde naaister?’

Joys wangen kleurden. ‘O, Elizabeth, volgens mij had het daar wel mee te maken.’

‘Dus ik had gelijk?’ Elizabeth grinnikte. ‘Ik kan het zien omdat je plotseling vuurrood aanloopt.’ Toen grijnsde ze. ‘Ik weet het niet. Misschien zijn jullie nu zelfs officieel een stel,’ zei ze op een plagende toon.

Joy was net klaar met het derde gordijn en zette haar handen op haar heupen. Achter haar zoemde de airco, die zorgde voor een koele bries in de winkel. Sinds ze twee jaar geleden met haar ouders en zusjes naar Pinecraft was verhuisd, was deze kleine winkel haar favoriete plek geworden en de zeventig jaar oude Elizabeth een bijzondere vriendin. Ze draaide haar hoofd naar de oude dame en lachte.

‘Hoe raadde u het?’

Elizabeth keek haar verwonderd aan. ‘Zijn jullie echt een stel? Ik dacht niet... Ik bedoel, ik dacht niet dat Matthew Slagel iemand zou vinden die aan zijn hoge verwachtingen voldeed.’ Haar witte haar was netjes weggestopt onder haar *kapp*, en haar gezicht gerimpeld. Uiteraard noemde Elizabeth het geen rimpels – ze noemde het ‘lachlijntjes’. En door Joys bekentenis lachte Elizabeth stralender dan Joy ooit eerder had gezien.

‘Hoe kon je *niet* weten dat het deze kant op ging, Elizabeth? Je weet hoeveel ik over hem heb gepraat. Je weet hoe vaak hij in de afgelopen paar maanden hier, in de winkel, is geweest.’ Joy ging op gedempte toon verder. ‘Drie weken geleden heeft hij met mijn *Dat* gesproken. Hij wilde weten of hij af en toe mocht langskomen, maar sindsdien is er geen dag voorbijgegaan dat we geen tijd met elkaar hebben doorgebracht. En gisteravond liet hij me weten wat zijn intenties zijn.’

Hij wilde zo veel mogelijk tijd met haar doorbrengen. Hij wilde met haar trouwen, misschien volgend jaar al. ‘Ik ben in de zevende hemel en ik kan niet stoppen met glimlachen.’

‘Wel heb je ooit.’ Elizabeth legde een hand op haar wang. ‘En het is logisch. Ik heb nog nooit zo’n goede Amish-vrouw gezien. Het is

niet gek dat hij jou koos. De manier waarop je je gedraagt en kleedt, hoe je denkt, je zorgzaamheid... Ik weet zeker dat zijn ouders blij zijn. Iedereen verwacht zo veel van de bisschopsfamilie. En dan te bedenken dat mijn gebeden zijn verhoord zonder dat ik het wist. En de Heere laat me leven om het met eigen ogen te zien.'

'Je gebeden?'

Elizabeths gezicht verzachtte. Haar ogen werden groter en Joy zag een glinstering van tranen.

'Lieve Joy, ik bid voor heel veel dingen. Dat weet je. God zorgde ervoor dat ik zou bidden voor het gebouw dat nu van Lovina is. Ik bad voor de taartenwinkel, zelfs voor het warenhuis te koop stond. Ik bad ook voor een tuin, zelfs voordat Hope dacht dat ze ook maar iets kon laten groeien in de hete zon van Florida. En jij, lieve schat, bent als de dochter die ik nooit heb gehad. Natuurlijk heb ik voor je toekomstige man gebeden. Ik begon ermee in de week dat je hier kwam werken. Ik zal altijd voor je bidden.' Elizabeth knikte en sloot toen haar ogen. 'Ik bid voor je, zodat je de vrouw wordt die je in je huwelijk moet zijn. Ik bid er ook voor dat Matthew zal ontdekken wat God voor hem wil.' Elizabeth opende haar ogen, die nu straalden van overtuiging.

Zonlicht verspreidde zich door de winkel en viel neer op de balie waaraan Elizabeth zat. Het gezicht van de vrouw gloeide en Joy wist zeker dat ze zich dicht bij God voelde. Joy hoopte dat ze ook ooit zo zou zijn. Ze wilde een geloof waaraan ze nooit zou twijfelen en een liefde voor anderen die nooit zou worden betwist. Ze wilde vooral vertrouwen hebben in God, zoals Elizabeth dat had. Ze wilde leren bidden voor alles, erop vertrouwend dat Gods antwoorden de beste zijn.

'Ik bid voor je.' De woorden maakten diepe indruk op Joy. Elizabeth sprak de waarheid. 'Ik bid voor je' waren woorden die de oudere vrouw niet zomaar uitsprak. Als de Amish-vrouw dat zei, dan meende ze het.

'Danke voor uw gebeden. Danke dat u om me geeft.' Joy omhels-

de haar. ‘Mijn hele leven wilde ik dit meer dan wat dan ook – iemands vrouw zijn, veel kinderen krijgen, voor hen naaien.’ Ze zocht de blik van haar vriendin. ‘Is dat raar, Elizabeth, om een gewoon Amish-leven te willen? Ik bedoel, Lovina wilde een taartenwinkel. Hope vond haar roeping in een tuin. Toch wil ik alleen maar een gezin, een thuis, een wagen, en leven zoals mijn familie al generaties lang leidt.’

‘Daar is niets mis mee...’ Terwijl Elizabeths stem wegstierf, fronste ze haar wenkbrauwen en verdiepten de groeven in haar voorhoofd zich.

‘Wat is er, Elizabeth?’

‘Och, het is niets.’

‘Ja, er is wel iets. Ik werk al heel lang met je – je kunt me niet voor de gek houden.’

‘Joy, ik weet dat je familie heel dankbaar is voor het feit dat je er nooit aan hebt gedacht de Amish-levensstijl de rug toe te keren – dat het je droom is. Maar, nou ja, je noemde God geen enkele keer in al die wensen. Helemaal niet.’

Joy's mond viel een klein stukje open. Ze sloeg haar ogen neer. Er vormde zich een brok in haar keel. Ze wilde hem wegslikken, maar dat lukte niet. ‘Dat is waar.’

Elizabeths blik ging diep door haar heen, maar de oudere vrouw bleef zwijgen. Elizabeth zei niets meer, vroeg niet door. Ze stond op en steunde op haar wandelstok. Ze schuifelde naar de voorkant van de winkel om de uitstalling in de etalage af te maken waaraan ze de vorige dag was begonnen. Het deed er niet toe dat het makkelijker voor Joy was om dat te doen – Elizabeth wilde altijd zelf de etalage van het voorraam inrichten. Ze wilde dat de eerste blik op haar winkel precies goed was. Ze raapte de rol met donkeroranje tule op en zuchtte diep.

‘Ik kan maar beter gaan voordat...’ Joy probeerde een excuus te vinden om hun gesprek niet te hoeven voortzetten, maar ze wist dat Elizabeth haar meteen door zou hebben. Ze besloot de waarheid te

zeggen. ‘Als ik Matthew tijdens zijn pauze wil zien, heb ik niet veel tijd meer.’

‘Schiet dan maar op,’ riep Elizabeth hoorbaar teleurgesteld.

De tas voelde zwaar in Joys hand toen ze naar buiten snelde en een merkwaardig gewicht drukte op haar hart. Ze probeerde haar emoties weg te slikken, zodat ze niet in tranen zou uitbarsten. Haar gedachten gingen van ergernis naar een diep begrip dat Elizabeth de waarheid had gesproken. Hoe kon één opmerking van Elizabeth zo’n reactie teweegbrengen?

God is wel belangrijk in mijn leven... Echt waar. God was de reden waarom ze Amish was. De reden waarom ze zich zo kleepte, zo leefde. Toch? Haar hele leven als Amish-vrouw was bedoeld om haar toewijding aan God te laten zien.

Maar zelfs terwijl ze zichzelf probeerde te overtuigen, breidde de brok van emotie in haar keel zich verder uit. Het was waar dat ze, door alle aandacht die Matthew Slagel aan haar had besteed, de laatste tijd weinig aan God had gedacht. Ze had haar leven geleefd zoals ze dat altijd voor Hem had gedaan, maar ze had de Bijbel weinig gelezen en nauwelijks gebeden. Over het wonder en de heiligheid van God had ze geen moment nagedacht. Maar dat was normaal, toch? Elke nieuwe liefde vereiste alle aandacht. En God zou het zeker begrijpen. Hij had Matthew in haar leven gebracht. Haar loyaliteit aan het Amish-geloof met iemand die daar hetzelfde over dacht, was Gods plan.

Toch?

Naaien is goed voor ieder karakter

Naast het praktische voordeel van met naald en draad overweg kunnen, heeft de mentale training van hand en oog ook bewezen een permanent effect op het karakter te hebben. De training van de hand maakt hem tevens vaardig in andere aspecten. Gewoontes als zuinigheid, geordendheid, geduld en accuraatheid worden versterkt, economische lessen worden geleerd en het innovatieve vermogen vergroot...

Een enthousiaste en progressieve lerares kan door naaiwerk vrijere en meer capabele personen van haar leerlingen maken en helpen hun karakter te vormen.¹

¹ Mary Schenck Woolman, *A Sewing Course for Teachers* (Washington, DC: Frederik A. Fernald, 1893), 3.